

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

5.Bhar.282/2025/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2026. március 4. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

VÉGZÉST:

A csalás bűntette miatt Terhelt1 és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2025. május 30. napján kelt 28.Bf.9793/2024/16. számú ítéletét terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában **helybenhagyja**.

Köteles a II. r. vádlott a harmadfokú eljárásban felmerült 14.000 (tizennégyezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Budai Központi Kerületi Bíróság a 2024. március 21. napján kihirdetett 5.B.958/2018/358. számú ítéletével Terhelt1 I. r. és terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában hozott ügydöntő határozatot. Köztük a másodfellebbezéssel érintett terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 4 rendbeli, a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pont bc) alpontjára figyelemmel, az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett csalás bűntettében, amelyből 1 rendbeli kísérlet, valamint 2 rendbeli a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pont bc) alpontjára figyelemmel, a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett csalás bűntettében, amiért a bíróság öt halmazati büntetésül 2 év 6 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. Rendelkezett továbbá a II. r. vádlott vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontjáról és a bűnügyi költségről. A bíróság sértett7, sértett3, sértett4 és sértett6 magánfél által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. A II. r. vádlottat ugyanakkor további 1 rendbeli, a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2)

bekezdés b) pont bc) alpontjára figyelemmel, a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett csalás büntette miatt ellene emelt vád alól felmentette.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen annak kihirdetésekor az ügyész a II. r. vádlott terhére, a büntetés súlyosításáért, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása végett jelentett be joghatályos fellebbezést.

[3] A másodfokú bíróság mellett működő ügyészség az ügyészi fellebbezést a II. r. vádlott vonatkozásában fenntartotta. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a II. r. vádlottal szemben pénzbüntetést és foglalkozástól eltiltást is szabjon ki.

[4] A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2025. május 30. napján meghozott, 28.Bf.9793/2024/16. számú ítéletével a Budai Központi Kerületi Bíróság 5.B.958/2018/358. számú ítéletét megváltoztatta. terhelt2 II. r. vádlottat a terhére megállapított, 2 rendbeli, a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pont bc) alpontjára figyelemmel, a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett csalás büntetéből 1 rendbeli bűncselekmény miatt emelt vád alól felmentette (6. tényállási pont), 1 rendbeli bűncselekményt bűnsegédként elkövetettnek minősített (3. tényállási pont). A II. r. vádlott szabadságvesztés büntetése végrehajtási fokozatát fogházban határozta meg. Vele szemben 9.882.000 forint erejéig vagyonekobzást rendelt el. Kötelezte az I. r. és a II. r. vádlottakat, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a Kft. neve5 magánfél részére 8.200.000 forintot, sértett4 magánfél részére 3.100.000 forintot. sértett4 magánfél polgári jogi igényének érvényesítését ezt meghaladóan egyéb törvényes útra utasítottanak tekintette. tanú13 magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Kötelezte Terhelt1 I. r. és terhelt2 II. r. vádlottakat 678.000,- Ft eljárási illetéknek az állam javára történő egyetemleges megfizetésére a határozat jogerőre emelkedését követő hatvanadik napig. Rendelkezett továbbá a II. r. vádlott által viselendő bűnügyi költségről. Egyebekben az elsőfokú ítéletet a II. r. vádlott vonatkozásában helybenhagyta.

[5] Az elsőfokú ítéletet az I. r. vádlott vonatkozásában a minősítést, a végrehajtási fokozatot a vagyonekobzás elrendelését, valamint a polgári jogi igényt érintően megváltoztatta és megállapította, hogy az elsőfokú ítélet a másodfokú bíróság ítéletében írt változtatással vele szemben jogerőre emelkedett.

[6] A másodfokú bíróság ítélet ellen ugyanakkor annak kihirdetésekor a II. r. vádlott és védője felmentésért, illetve a büntetés enyhítéséért joghatályos másodfellebbezést jelentettek be.

[7] terhelt2 II. r. vádlott a fellebbezésének írásos indokolásában azt indítványozta, hogy az ítéltábla helyezze hatályon kívül vagy változtassa meg a másodfokú ítéletet, mert szerinte az eljárás során sérült a tisztességes eljáráshoz és védelemhez való joga. Kifogásolta,

hogy a hatóságok nem vették figyelembe az általa benyújtott bizonyítékokat, bizonyítási indítványait elutasították, nem biztosítottak számára érdemi védelmet, a kirendelt védő váltották egymást, és indokolatlanul utasította el a bíróság a cégjogi szakértő kirendelésére irányuló kérelmüket, tévesen értékelte a pénzügyi és ingatlanügyletekkel kapcsolatos körülményeket, nem fogadta el a visszafizetéseket igazoló banki adatokat, míg a könyvszakértő az ügyben hamis szakvéleményt adott.

[8] Védője a fellebbezésének 2026. február 17-én kelt írásbeli indokolásában – a II. r. vádlott kérése és előadása alapján – a következőket fejtette ki:

[9] Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a másodfokú ítélet ellen teljeskörű felülbírálatnak van helye, mert a II. r. vádlottnak a nyilvános ülés jegyzőkönyvébe mondott jogorvoslati nyilatkozata is teljeskörű volt.

[10] Álláspontja szerint a másodfokú bíróság tévesen állapította meg a II. r. vádlott bűnösségét, mert a csalás törvényi tényállási elemei – különösen a jogtalan haszonszerzési célzat – és az azokat jellemző az egyenes szándék az ő vonatkozásában nem bizonyíthatók, így minden vádpontot érintően felmentésének lett volna helye. Védence szerepe legfeljebb járulékos jellegű volt (ügyfelek beengedése, szállítás), az ügyletek részleteit nem ismerte, bűnös szándék nem vezérelte. A társtettesi minősítést, és az üzletszerűség megállapítását vitatta, kifejtette azon álláspontját, hogy a 3. tényállási pont szerinti cselekmény elévült, továbbá hangsúlyozta, hogy a tényállást részben megalapozatlannak, az indokolást hiányosnak tartja.

[11] Másodlagosan – amennyiben felmentésre nem kerül sor – a II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta. Hangsúlyozta, hogy a kiszabott végrehajtandó szabadságvesztés eltúlzott és aránytalan, nem felel meg a Btk. 79–80. §-ában rögzített büntetési céloknak és elveknek. Kiemelte, hogy a cselekmények több mint 13-14 évvel ezelőtt történtek, az eljárás elhúzódása a II. r. vádlottnak nem róható fel, és az időmúlást (ami az elsőfokú ítélet óta 2 év és 6 hónap) nyomatékos enyhítő körülményként kellett volna értékelni. Hangsúlyozta továbbá a vádlott 69 éves életkorát, nyugdíjas státuszát, elnehezült anyagi helyzetét, valamint azt, hogy egyes cselekmények kísérleti szakban maradtak, illetve több esetben a kár részben megtérült, illetőleg az értékhatár alsó tartományához közelít.

[12] Kitért arra is, hogy a bűnsegédi minősítés, a részbeni felmentés, valamint a csekélyebb súlyú vagy kísérleti szakban maradt cselekmények mind olyan tényezők, amelyek indokolnák a büntetési tétel alsó határa felé történő elmozdulást. Álláspontja szerint a büntetési célok – különös tekintettel az egyéniesítés, arányosság és a büntetés ultima ratio jellegére – végrehajtandó szabadságvesztés nélkül is elérhetők lennének, például felfüggesztett szabadságvesztéssel, amelynek alkalmazására indítványt tett. A vagyoneklobzást és a polgári jogi igényeknek helyt adó rendelkezéseket is vitatta, illetve a védence elnehezült anyagi helyzetére tekintettel a bűnügyi költség mérséklését kérte. A vagyoneklobzás kapcsán kiemelte, hogy tévesnek tartja azt a megállapítást, hogy a házasság léte miatt alappal megállapítható lenne az, hogy a vádlottak mindketten, ugyanolyan mértékben részesedtek a bűncselekményekkel elért anyagi előnyből.

[13] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2025. szeptember 17. napján kelt BF.609/2025/3. számú átiratában a másodfokú ítélet II. r. vádlottat érintő részének a Be. 623. §-a alapján történő helybenhagyását indítványozta.

[14] Az átirat kitért arra, hogy a Be. 615. § (2) bekezdés a) pontja alapján megnyílt a harmadfokú eljárás lehetősége, de a fellebbezések a felmentést célzó részükben törvényben kizártak, míg a felmentést tartalmazó ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, a Be. 583. § (3) bekezdésében meghatározott rendelkezést sérelmező részükben joghatályosak.

[15] Álláspontja szerint az ügyben első- és másodfokon eljáró bíróságok abszolút, vagy hatályon kívül helyezésre okot adó relatív eljárási szabálysértést nem valósítottak meg. Rámutatott arra, hogy a II. r. vádlott tekintetében az ellentétes döntéssel érintett bűncselekmény vonatkozásában a felmentő rendelkezés, valamint az ellentétes döntéssel nem érintett bűncselekmények tekintetében a tényállás megalapozottsága a felülbírálat korlátozott terjedelme folytán nem vizsgálható.

[16] Kifejtette azon álláspontját, mely szerint a másodfokú ítélet fellebbezéssel nem érintett, a felmentő rendelkezésen kívüli része tekintetében a II. r. vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmények minősítése törvényes az elkövetéskori büntető anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően.

[17] Kiemelte, hogy a másodfokú bíróság a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőket a II. r. vádlott vonatkozásában helytállóan pontosította, és így a büntetés kiszabása a Btk. 79. §-ában foglalt büntetési céloknak, valamint a Btk. 80. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott büntetéskiszabási elveknek megfelel, a kiszabott büntetés a II. r. vádlott vonatkozásában törvényes.

[18] Álláspontja szerint a törvényszék a számba vett büntetéskiszabási tényezőket a súlyuknak megfelelően értékelte, amikor ezekre és a büntetési célokra figyelemmel a Btk. 80. § (1) bekezdésében meghatározott büntetéskiszabási elvek alapján a II. r. vádlottal szemben – a középértéktől lefelé történő jelentősebb mértékű, indokoltan alkalmazott eltéréssel – szabadságvesztést szabott ki, amelynek további mérséklése a bűnösség körének a nem jelentősebb tárgyi súlyú bűncselekmény vonatkozásában történő szűkülésére tekintettel sem indokolt. Az alkalmazott egyéb jogkövetkezményeket is törvényesnek tartotta, hangsúlyozva, hogy a II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítésére nincs törvényes indok.

[19] Kitért még arra is, hogy az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező, a járulékos rendelkezések, valamint a polgári jogi igényt érdemben elbíráló rendelkezés a II. r. vádlott tekintetében szintén törvényesek. A vagyonekbevonás kapcsán utalt arra, hogy a Kúria Bhar.I.1283/2023/9. számú és a Bhar.146/2016/8. számú határozataiban kifejtettek szerint az a körülmény, hogy nem állapítható meg pontosan, hogy milyen arányban osztoztak az elkövetők a bűncselekményből származó vagyonon, a vagyonekbevonás elrendelésének nem akadálya, ugyanis amennyiben a bűncselekmény kapcsán több elkövető gazdagodott, és nem

merült fel arra adat, hogy a vagyon egymás közötti elosztása nem egyenlő arányban történt, a vagyonek elosztását egyforma arányban kell megállapítani.

[20] A védelmi másodfellebbezések nem vezettek eredményre.

[21] Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság által a 6. tényállási pontban írt cselekményben is bűnösnek kimondott II. r. vádlottat e bűncselekmény vádja alól a másodfokú bíróság felmentette, a Be. 615. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) pontja alapján az vonatkozásában a harmadfokú eljárás lehetősége megnyílt.

[22] A vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányára, illetőleg arra figyelemmel, hogy nyilvános ülés kitűzését az ügyészség, a vádlott és védője sem indítványozta, a Be. 621. § (2) bekezdése alapján a fellebbezés tanácsülésen történő elbírálásának feltételei fennálltak.

[23] A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, valamint azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatára eredményezett, és az első- és másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki milyen okból fellebbezett. A törvényhely (2) bekezdés alapján a felülbírálat kiterjedt a vagyonek elosztásával és a bűnügyi költséggel kapcsolatos döntésekre, mint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező ítéleti rendelkezésre, továbbá a polgári jogi igényekkel összefüggésben hozott rendelkezésekre is.

[24] Itt indokolt kitérni arra, hogy – szemben a II. r. vádlott és védője beadványaiban kifejtett helytelen állásponttal – a harmadfokú felülbírálat terjedelmét a büntetőeljárás törvény szigorúan korlátozza. Így a Be. 617. §-a alapján alkalmazandó 583. § (4) bekezdése értelmében a Be. 616. § a) és c) pontjában nevesített vádlott és a védő csak a vádlott javára fellebbezhet. A Be. 615. § (3) bekezdése emellett rögzíti, hogy e fellebbezés sérelmezheti

a) az ellentétes döntést, illetve

b) kizárólag az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, az 583. § (3) bekezdésében meghatározott rendelkezést vagy indokolást.

A Be. 618. § (4) bekezdése alapján pedig nem bírálható felül az ítéletnek az a felmentő vagy eljárást megszüntető rendelkezése, amely ellen nem fellebbeztek.

[25] Mindezeket összevetve a vádlott és a védő nyilvános ülésen szóban bejelentett fellebbezésével és annak igen terjedelmes indokolásával, egyértelműen megállapítható, hogy

a fellebbezések elsődleges iránya a II. r. vádlott felmentése azon bűncselekmények vádja alól is, amelyekben a mindkét eljárás bírósága a bűnösségét ugyanúgy megállapította, ezen érintett körben tehát ellentétes döntés nem született. Míg a másodlagos indítvány célja a kiszabott szankció enyhítése volt.

[26] A fentebb ismertetett törvényi rendelkezések alapján a felmentésre irányuló fellebbezések előterjesztésére tehát a II. r. vádlottnak és védőjének nem volt törvényes lehetősége, az általuk indítványozott felülbírálat meghaladja a harmadfokú eljárás kereteit, melyeket a jogszabály és nem a vádlotti akarat határoz meg. Ennélfogva az rögzíthető, hogy a fellebbezések kizárólag a Be. 615. § (3) bekezdés b) pontja alapján bejelentetteként értékelendők, ami kizárja a tényállás megalapozottságának – vádlott és védő által indítványozott – vizsgálatát. A Be. 619. § (4) bekezdése alapján ugyanis, ha a fellebbezést kizárólag a Be. 615. § (3) bekezdés b) pontja vagy a Be. 615. § (4) bekezdése alapján jelentették be, továbbá a fellebbezéssel nem érintett bűncselekmény tekintetében a harmadfokú bíróság nem vizsgálja a másodfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát a másodfokú bíróság által alapul vett tényállásra alapítja.

[27] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az eljárás bíróságok az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatták le. Ahogy a törvényszék, úgy az ítéltábla sem észlelt az ügydöntő határozatok hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 607. § (1) bekezdése, illetve a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti továbbá a Be. 609. § (1) és (2) bekezdése szerinti eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi elbírálását kizárta volna, ilyenre egyébként a felek sem hivatkoztak.

[28] A Be. fentebb már idézett 618. § (4) bekezdésére tekintettel a másodfokú bíróság sem vizsgálhatta az elsőfokú bíróság II. r. vádlottat érintő felmentő rendelkezését, de azzal kapcsolatban indokolt kitérni arra, hogy a Be. elsőfokú bíróság által hivatkozott 566. § (1) bekezdés d) pontja a vádlott büntethetőségét, illetve a cselekmény büntetendőségét kizáró ok (Btk. 15. §-a) fennállása esetére írja elő felmentő rendelkezés meghozatalát. Ezzel szemben jelen ügyben – ahogyan azt egyébként a kerületi bíróság helyesen meg is jelölte – a Btk. 25. § b) pontja szerinti elévülés, mint büntethetőséget megszüntető ok állt fenn, aminek a Be. 567. § (1) bekezdés a) pontjának 2. fordulatában írt következménye az eljárás megszüntetése. A téves rendelkezés az elsőfokú ügydöntő határozatban ejtett perjogi hiba, mely azonban, a megjegyzésén túl, már a fellebbezési eljárásban sem hathatott ki az érdemi felülbírálatra.

[29] A felülbírálat korlátozott voltára figyelemmel indokolt utalni arra, hogy a fellebbezésekben megjelölt eljárási kifogások közül a bizonyítási indítványok elutasítása egyúttal közvetve az ítélet megalapozottságát is érinti, amely a harmadfokú eljárásban a fentebb kifejtettek szerint nem vizsgálható, de az elsőfokú bíróság ítéletének utolsó bekezdése egyébként a Be. 561. § (3) bekezdés f) pontjának megfelelően az elutasítás indokát tartalmazza is, míg az egyéb bizonyítási indítványok vádemelés előtti elutasítása a bírósági eljárás jogszerűsége Be. 618. § (1) bekezdés b) pontja szerinti vizsgálatának körét nyilvánvalóan meghaladja.

[30] Hasonló okból, a megalapozottságra kiterjedő felülbírálat hiányában nem vezethetett eredményre a fellebbezés indokolásoknak a bizonyítékok eljárási törvények rendelkezéseinek megfelelő, a vádlotti tagadás cáfolatát eredményező értékelését támadó része sem.

[31] A II. r. vádlott azon hivatkozása pedig, mely szerint minden tárgyaláson más védő jelent meg a képviseletében, a tárgyalási jegyzőkönyvek tanúsága szerint nem valós, de ellenkező esetben sem vezethetett volna lényeges perjogi szabálysértés megállapításához. A Be. ugyanis a védő részvételét követeli meg, amely tényszerűen a teljes eljárásban megvalósult, nem pedig mindvégig ugyanazon védő személyes eljárását. Megjegyzendő, hogy amennyiben a számára biztosított védelemmel elégedetlen volt, lehetősége lett volna védő meghatalmazására vagy arra, hogy a bíróságtól más védő kirendelését kérje.

[32] A törvényszék az általa feltárt – időközben bekövetkezett változásokat is tartalmazó – adatoknak megfelelően rögzítette az elsőfokú ítélettől eltérő tartalommal a II. r. vádlott személyi körülményeit és helytállóan egészítette ki a közhiteles bűnügyi nyilvántartásban szereplő adatok alapján a vádlott korábbi elítélésére vonatkozó tényeket a releváns részlettel (másodfokú ítélet [14] és [16] bekezdése). Ugyanígy helyesen észlelte, hogy az elsőfokú ítéleten helytelen ügyszám szerepel és azt helyesbítette, mint ahogy hasonlóan járt el a II. r. vádlott személyi igazolványának száma tekintetében is.

[33] A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú eljárásban a megalapozottságát tekintve felülbírálat alá nem vonható, ezért irányadónak tekintendő tényállás alapján a bíróságok helyes következtetést vontak a vádlott felmentéssel nem érintett cselekményekre vonatkozó bűnösségére és azok minősítése – a másodfokú bíróság által a 3. tényállási pont szerinti cselekménnyel kapcsolatban eszközölt változtatással – mindenben megfelel a büntető törvény rendelkezéseinek, a jogi indokolásban e körben rögzítettek helytállóak, a törvényszék ítéletében eszközöltek (az értékhatárok pontos jogszabályi megjelölése [32] és az elkövetői alakzat [38] bekezdésben írt helyesbítése és magyarázata) túl kiegészítésre nem szorulnak. Osztotta az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletének a büntethetőség elévülésével kapcsolatos álláspontját is, hibátlan a következtetése arra, hogy a másodfokú bíróság által felülbírált 3. és 6. tényállással érintett cselekmények tekintetében ez a büntethetőséget megszüntető ok nem következett be ([39] bekezdés), ezek közül az egyik (6. pont) tekintetében bizonyítottság hiányában (és nem elévülés okán) hozott felmentő rendelkezést.

[34] A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a törvényszék helyesen pontosította, azokat csak az időközben eltelt újabb kilenc hónapnyi, a II. r. vádlottnak fel nem róható időmúlással kell kiegészíteni. Az ügyben az időmúlás kétségtől jelentős. Ugyanakkor a másodfokú bíróság által a II. r. vádlottal szemben megválasztott, a hét éves középértéktől lefelé látványosan, majdnem a különös részi törvényi minimumot elérő büntetés – az egyébként kellően indokolt eggyel enyhébb végrehajtási fokozat meghatározását és a II. r. vádlott személyi körülményeit az ügyész által indítványozott további joghátrányok alkalmazásának mellőzése során történt, rá nézve igen kedvező értékelését figyelembe véve – méltányos, és még az újabb időmúlás enyhítő jellege mellett is törvényes. Így lényeges, a Be. 605. § (2) bekezdése által nem kizárt enyhítése, azon belül a

szabadságvesztés tartamának további mérséklése a bűnösség körének a nem jelentősebb tárgyi súlyú bűncselekmény vonatkozásában történő szűkülésére tekintettel sem indokolt.

[35] E körben alappal hivatkozott a másodfokú bíróság előtt eljáró ügyészi átirat arra, hogy a II. r. vádlott (és társa) által megvalósított csalássorozatra részben nehéz anyagi körülmények közé és kilátástalan élethelyzetbe került sértettek e jellemzőit kihasználva, gátlástalanul került sor, amelyet további enyhítéssel jutalmazni sem a speciális, sem a generális prevenció érdekében nem lehet, az enyhítés ezen törvényi célok ellen hatna.

[36] A II. rendű vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztést szabott ki a bíróság és a cselekményei jellegére figyelemmel, méltatlan a közügyek gyakorlásában való részvételre, így a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása a Btk. 61. § (1) bekezdése és a Btk. 62. § (1) bekezdése alapján törvényes, amelynek tartama megfelelően igazodik a kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékéhez. A feltételes szabadságra bocsátás lehetősége legkorábbi időpontjának elsőbírői ítéletben történt és változtatással nem érintett meghatározása ugyancsak megfelel a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjának.

[37] A polgári jogi igényt érdemben elbíráló és az azzal járó illeték megfizetését kimondó rendelkezés a II. r. vádlott tekintetében szintén törvényes. Annak indokolása egészítendő ki mindössze annyival, hogy a sértett⁴ részére megállapított összeg (3.100.000 forint) az eredeti 10.300.000 forintos kárértékből megtérített 1.000.000 forint levonása okán eredményezte a jogos igény egyharmadát (elsőfokú ítélet 5. tényállási pont utolsó mondata és másodfokú ítélet [58] bekezdése).

[38] Helyesen döntött a törvényszék az elkövetési érték megítélt polgári jogi igényeken felüli összegére nézve elrendelt vagyonelkobzásról is. Annak elrendelésére és az intézkedés alá első összeg meghatározására a Btk. 74. § (5) bekezdés a) pontjára figyelemmel, a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja és a Btk. 75. § (1) bekezdés a) pontja alapján, a vagyonelkobzásról szóló 69/2008. BK vélemény II. pontjára tekintettel törvényesen került sor. Ez utóbbira, valamint a Kúria ügyészség által is felhívott határozatára figyelemmel alappal helyezkedett a törvényszék arra az álláspontra, hogy a cselekményt házastársakként elkövető vádlottak esetében nem merült fel olyan körülmény, amelyből arra lehetett volna következtetni, hogy a megszerzett összegeket nem egyenlő mértékben osztották el egymás között, illetőleg felosztás hiányában azokból nem egyenlő mértékben részesültek, és így a II. r. vádlottal szemben ezen összegek fele részére rendelt el vagyonelkobzást.

[39] A másodfokú ítéletnek a II. r. vádlottat érintő egyéb rendelkezései ugyancsak törvényesek, indokolásukat az ítélet egészét lefedő gondosság jellemzi, azokkal az ítélőtábla egyetértett, beleértve a bűnügyi költség mérséklésére irányuló védői indítványnak helyt nem adó, őt a felmerült bűnügyi költség rá eső részére kötelező döntés indokolását is.

[40] A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

[41] Az eredménytelen fellebbezésre tekintettel a Be. 617. §-a alapján alkalmazandó Be. 613. § (1) és 574. § (1) bekezdése szerint kötelezte a II. r. vádlottat a harmadfokú eljárásban felmerült, a védő felkészülési díjából álló bűnügyi költség megfizetésére. Ennek összegét a pártfogó ügyvéd, az ügygondnok és a kirendelt védő részére megállapítható díjról 32/2017. (XII. 27.) IM rendelet 7. § (3) bekezdése alapján, a megengedett fellebbezés és az ahhoz igazodó felülbírálat korlátozott voltára, valamint a védői fellebbezés írásbeli indokolásának ehhez illeszkedő, a büntetéskiszabással összefüggő felülbírálathoz szükséges terjedelmére figyelemmel állapította meg.

Budapest, 2026. március 4.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

dr. Cserni János s. k.,

dr. Raczky Katalin s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 28.Bf.9793/2024/16. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.282/2025/9. számú végzésével terhelt II. r. vádlott vonatkozásában 2026. március 4. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2026. március 4.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Takácsné Veres Tünde

